

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/214/2022
Identifikačné číslo spisu: 7220212151
Dátum vydania rozhodnutia: 20.03.2024
Meno a priezvisko: JUDr. Radoslav Svitana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:7220212151.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu U. Z. A., narodeného X. F. XXXX, S. E. K., O. G. XXX/XA, zastúpeného advokátkou JUDr. Gabrielou Jablonskou, Košice, Letná 47, proti žalovanej Spišskej katolíckej charite, Spišská Nová Ves, Slovenská 1765/30, IČO: 35 514 221, zastúpenej advokátskou kanceláriou Steiner & Associates s.r.o., Košice, Plávková 2, o neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou a náhradu mzdy, vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 41Cpr/60/2020, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 7. júla 2022 sp. zn. 2CoPr/1/2022, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 7. júla 2022 sp. zn. 2CoPr/1/2022 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 29. septembra 2021 č. k. 41Cpr/60/2020-265 vo výroku I. zamietol žalobu o neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou, danou žalobcovi žalovanou listom zo dňa 30. júla 2020, doručenou mu 3. augusta 2020, ako aj žalobu o náhradu mzdy z titulu tohto neplatného skončenia pracovného pomeru. Vo výroku II. vylúčil na samostatné konanie žalobu o náhradu mzdy vo výške 1 430 eur mesačne od 21. apríla 2020 do 30. novembra 2020 s 5 % ročným úrokom z omeškania za každý mesiac samostatne. Výrokom III. priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 47 ods. 1 písm. b), ods. 3 písm. a), § 81 písm. a), § 61 ods. 1, 2, § 63 ods. 1 písm. e), ods. 4, ods. 6, § 74, § 11a, § 17 ods. 2, § 79 ods. 1, § 100 písm. a), § 101, § 102, § 237 Zákonníka práce, čl. 2 Základných zásad Zákonníka práce a čl. 7 ods. 1, 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady zo 4. novembra 2003 č. 2003/88/ES. Svoje rozhodnutie neprerušil konanie za účelom predloženia prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie tak, ako to navrhol žalobca, odôvodnil tým, že Súdny dvor v rozsudku v spojených veciach C-762/18 a C-37/19 v bodoch 79. až 88. zodpovedal spornú otázku existencie či neexistencie nároku na dovolenku.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. a vo výroku o trovách konania a priznal žalovanej proti žalobcovi nárok na

náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Poukázal na judikatúru, z ktorej vyplýva, že až niekoľkodňové trvanie neprítomnosti zamestnanca na pracovisku je možné kvalifikovať ako závažné porušenie pracovnej disciplíny, čím potvrdil súhlas s prvostupňovým rozhodnutím súdu. Plne sa stotožnil aj so závermi súdu prvej inštancie, keď nepovažoval za dôvodné predkladať vec s prejudiciálnou otázkou Súdnemu dvoru EÚ. Dodal, že na rozhodnutie vo veci nemá vplyv ani tvrdenie žalobcu o údajnej šikane žalovanou, ktoré ani nebolo preukázané.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) včas dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a tiež z § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vychýtal odvolaciemu súdu nepreskúmateľnosť a nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, keď vôbec nereagoval na jeho vecnú a právnu argumentáciu uvedenú v odvolaní a nevysporiadal sa s podstatnými odvolacími námietkami. Podľa žalobcu ostali v prvostupňovom i v odvolacom konaní nepreskúmané jeho námietky, že správanie žalovanej po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku o neplatnosti skoršej výpovede, danej žalovanou žalobcovi 2. októbra 2014, bolo len reakciou na rozhodnutie súdu, teda účelové. Žalovaná musela žalobcu zamestnať, tak mu zadala úlohy, ktoré bez jej súčinnosti nemohol splniť, pričom mu túto súčinnosť neposkytovala. Súdy opomenuli riešiť to, prečo žalobca čerpal dovolenku a prečo nechodil do práce a či bolo vôbec jeho povinnosťou nastúpiť do práce, keď mu žalovaná nezadala práce v súlade s jeho pracovnou zmluvou, ale výzvou zo dňa 11. mája 2020 určila žalobcovi úplne nové pracovné podmienky.

3.1. Ďalej žalobca v dovolaní uviedol, že žalovaná ho vyzvala k nástupu do práce až 11. mája 2020. Pritom v tejto výzve mu nanovo upravila pracovné podmienky a povinnosti, a to najmä: miesto výkonu práce, výšku odmeny, pracovné povinnosti, ktoré žalovaná nevedela ustáliť, a neurobila nič preto, aby mu poskytla podklady na výkon zamestnania v súlade s jej požiadavkami. V skutočnosti pre žalovanú nemohla byť neprítomnosť žalobcu v práci závažným porušením pracovných povinností, nakoľko nemala preňho ustálené ani pracovné podmienky ani pracovné povinnosti. Za týchto podmienok nemal žalobca do práce ani nastúpiť. Z rozhodnutia odvolacieho súdu podľa žalobcu nevyplýva, prečo nevyhodnocoval výpoveď z pracovného pomeru vo väzbe na správanie sa žalovanej voči žalobcovi, ktorému nevedela ustáliť ani pracovné podmienky ani pracovné povinnosti pre nástup do zamestnania po 21. apríli 2020, kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok, ktorým bola určená neplatnosť skoršej výpovede. Súdy nevyhodnotili, či vzhľadom na správanie sa žalovanej nebola výpoveď daná predčasne a v rozpore s dobrými mravmi. Napadnuté rozhodnutie je podľa žalobcu nepreskúmateľné aj preto, že súdy ako zákonný dôvod skončenia pracovného pomeru uvádzajú čerpanie dovolenky, kým žalovaná videla dôvod v nechodení do práce.

3.2. Odvolací súd podľa žalobcu opomenul jeho základné právo na čerpanie dovolenky za kalendárny rok, ako vyplýva z rozsudku Súdného dvora EÚ v spojených veciach C-762/18 a C-37/19. Namietal, že súd nevidel dôvod na prerušenie konania za účelom predloženia prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru, čím súd podľa žalobcu porušil jeho základné právo na spravodlivý súdny proces. Samotný citovaný rozsudok Súdného dvora nemožno podľa žalobcu hodnotiť ako jednoznačný a bezproblémový, keď v špecifickej časti článku 79 obsahuje výnimku zo všeobecného záveru o jednoznačnom nároku zamestnanca na platenú dovolenku za kalendárny rok. Odvolací súd teda podľa žalobcu nerešpektoval skutočnosť, že iba Súdny dvor Európskej únie je kompetentný záväzne vykladať komunitárne právo, a to v rámci konania o predbežných otázkach.

3.3. Súdy podľa žalobcu nesprávne vyhodnotili začiatok plynutia prekluzívnej doby podľa § 63 ods. 4 Zákonníka práce. Súdy považovali čerpanie dovolenky bez súhlasu zamestnávateľa za také závažné porušenie pracovnej disciplíny, pre ktoré možno okamžite skončiť pracovný pomer, pričom žalovaná sa o čerpaní dovolenky dozvedela už 19. mája 2020, keď vyzvala žalobcu na nástup do práce, avšak výpoveď mu dala až listom z 30. júla 2020, teda po uplynutí dvojmesačnej prekluzívnej doby. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP žalobca uviedol, že doteraz v rozhodovacej praxi súdov nebola podľa čl. 7 ods. 1, 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2003/88/ES riešená otázka, že každý pracovník bude mať nárok na platenú ročnú dovolenku v trvaní najmenej 4 týždňov v súlade s podmienkami pre vznik nároku a pre poskytnutie takej dovolenky, ustanovenými vnútroštátnymi predpismi. Žalobca nesúhlasí s názorom, že pracovník, s ktorým bol neplatne rozviazaný

pracovný pomer, nemá nárok na čerpanie dovolenky odo dňa protiprávneho prepustenia do dňa jeho opätovného nastúpenia do zamestnania, lebo si mal dovolenku uplatniť u iného zamestnávateľa. Poukázal na to, že podľa slovenských právnych predpisov môže mať každý viac pracovných pomerov a z každého pracovného pomeru patrí zamestnancovi riadna dovolenka.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu žiadala, aby dovolací súd dovolanie odmietol ako neprípustné vo vzťahu k oboj dovolačím dôvodom. Odvolací súd posúdil všetky kľúčové skutočnosti a zdôvodnil aj nevyhovenie odvolacím bodom žalobcu. Pokiaľ ide o druhý dovolačný dôvod, z dovolania nie je zrejmé, aká právna otázka nebola v praxi dovolačieho súdu doposiaľ riešená. Žalobca túto otázku vôbec nepoložil a ani neuviedol, v čom považuje posúdenie odvolacieho súdu za nesprávne a aké by malo byť správne posúdenie veci. Ďalej žalovaná poukázala na to, že dôvod nechodenia žalobcu do práce jasne vymedzuje listinná komunikácia medzi žalobcom a žalovanou z obdobia máj až august 2020, a tiež žaloba na určenie neplatnosti výpovede. Z týchto písomností vyplýva, že jediným dôvodom nechodenia žalobcu do práce bolo čerpanie dovolenky za 5 rokov spätne, o ktorej sa žalobca domnieval, že na ňu má nárok. Až následne, po vyslovení predbežného právneho názoru prvostupňového súdu začal meniť svoju argumentáciu tak, že bol donútený čerpať dovolenku pre šikanu, ktorú vôbec nepreukázal. Taktiež začal uvádzať, že pracovné podmienky boli iné, ako boli dohodnuté v pracovnej zmluve.

4.1. Žalovaná zdôraznila, že pracovné podmienky žalobcu neboli žiadnym spôsobom zmenené a nemožno z nich účelovo vyvodzovať šikanu zo strany zamestnávateľa. Žalobcovi vytvorila novú kanceláriu, ktorú mu zariadila kancelárskym stolom, počítačom a tlačiarňou. Do kancelárie žalobcu sa z dôvodu krízových opatrení proti šíreniu covid-19 v máji 2020 chodilo cez prechodovú chodbu, ktorej posledná časť obsahovala sociálne zariadenia a nápis na dverách bol WC muži. Kancelária žalobcu však mala vlastné dvere, bola stavebno-technicky úplne oddelená od prechodovej chodby. Žalobca po tom, čo už viac ako štyri mesiace nechodil do práce a tesne pred uplynutím výpovednej doby podal niekoľko podnetov na štátne orgány vykonávajúce dozor v pracovnoprávnej oblasti - podnety teda nepodal v čase, kedy mal pracovať a byť údajne nespokojný so svojimi podmienkami, ale až v čase podania žaloby o neplatné skončenie pracovného pomeru. Žalovaná zhodne s odvolacím súdom uviedla, že šikana preukázaná nebola a dodala, že necháva na zváženie dovolačieho súdu, či takéto správanie sa žalobcu nesvedčí naopak o šikane z jeho strany. Napokon konštatovala, že neexistoval žiaden dôvod na predloženie prejudiciálnej otázky na Súdny dvor EÚ, pretože tento v rozsudku v spojených veciach C-762/18 a C-37/19 zodpovedal otázku potenciálne majúcu vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu v celom rozsahu.

5. Žalobca v písomnej reakcii na vyjadrenie žalovanej trval na tom, že odvolací súd sa v napadnutom rozsudku dôkladne a presvedčivo nevysporiadal s jeho odvolacími námietkami, čím sa napadnutý rozsudok stal nepreskúmateľným. Žalovaná mu zámerne a šikanózne určila ako súčasť pracovných úloh, aby za každú jednu odpracovanú hodinu spracoval výkaz o vykonanej práci. Podľa žalobcu žalovaná vo svojom stanovisku nevyvrátila skutočnosť, že prideliť žalobcovi namiesto kancelárie priestor WC, pričom išlo o priestor so vstupom označeným „WC muži“, ktorý bol súčasťou denného stacionára pre seniorov a zdravotne postihnutých ľudí. Pracovisko žalobcu uvedené v pracovnej zmluve bolo sekretariát žalovanej, a ten je na adrese J. Hanulu 2 v Spišskej Novej Vsi a nie na adrese Slovenská 30 v Spišskej Novej Vsi. Súd sa ani s touto otázkou nijako nevysporiadal. Žalobca dodal, že požiadavka na prerušenie konania za účelom predloženia prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru pri rôznom obsahu vnútroštátnych predpisov o možnosti čerpania dovolenky bola z jeho strany oprávnená a práve táto skutočnosť je právnym posúdením veci z jeho strany.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolačný (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, v rámci dovolačieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je nielen prípustné ale tiež dôvodné.

7. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí

byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Okolnosti, za ktorých je dovolanie prípustné, sú uvedené v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

10. Citované ustanovenie § 420 písm. f) CSP v spojení s § 431 CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, keď porušenie procesných práv strany nadobudlo intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, predvídateľnosť rozhodnutia, zachovanie rovnosti strán v konaní, relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu, ako aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

11. Povinnosť odôvodniť rozhodnutie je zárukou transparentnosti a kontrolovateľnosti rozhodnutí súdov, a tak vylučuje svojvôľu v tomto procese. V právnom štáte by nemali vzniknúť pochybnosti, či sa súd s určitou, stranou sporu výslovne prezentovanou podstatnou otázkou zaoberal, alebo nie; odpoveď by mala byť zrejماً z odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Najvyšší súd i Ústavný súd SR v súčasnosti judikujú, že z ustanovenia § 420 písm. f) CSP vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia, resp. absenciou zásadného vysvetlenia dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu (porov. 4Cdo/34/2018, 8Cdo/152/2018, 1Obdo/7/2018, 1Obdo/82/2018, 4Cdo/3/2019, 5Cdo/57/2019, 4Cdo/101/2019, 5Obdo/87/2020, II. ÚS 120/2020, I. ÚS 235/2020, IV. ÚS 443/2020, I. ÚS 515/2020, 9Cdo/7/2021, II. ÚS 45/2021, II. ÚS 169/2021, III. ÚS 439/2022). Pojem „procesný postup“ v § 420 písm. f) CSP je potrebné vyložiť v kontexte pojmu „právo na spravodlivý proces“, ktorého súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 559/2018).

12. Pokiaľ odvolací súd náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotí odvolateľom namietané skutočnosti, resp. dostatočným spôsobom neodôvodní ich bezvýznamnosť či irelevantnosť, odôvodnenie jeho rozhodnutia treba považovať za nedostatočné, čo predstavuje porušenie práva odvolateľa na spravodlivý proces, a konanie je tak zaťažené vadou v zmysle § 420 písm. f) CSP (porov. 4Cdo/120/2019). Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj Ústavného súdu SR vyplýva, že nie na každý argument strany musia dať súdy odpoveď v odôvodnení rozhodnutia; ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, ods. 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Ústavný súd vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak

skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 107/07).

13. Dovolacie dôvody podľa § 420 písm. f) CSP videl dovolateľ v tom, že odvolací súd sa nevysporiadal s jeho námietkami uvedenými v odvolaní, že žalovaná po právoplatnosti rozsudku o neplatnosti skoršieho skončenia pracovného pomeru postupovala voči nemu šikanózne, keď mu nezadala práce v súlade s jeho pracovnou zmluvou, ale určila mu úplne nové pracovné úlohy, pričom mu nevytvorila vhodné pracovné podmienky (kanceláriu mu zriadila v priestoroch WC, navyše v inom mieste než bolo miesto výkonu práce dohodnuté v pracovnej zmluve). Tieto námietky pritom podľa dovolacieho súdu boli relevantné pre rozhodnutie vo veci, pretože porušovanie pracovnoprávných, bezpečnostných či hygienických predpisov zamestnávateľom môžu za určitých okolností predstavovať prekážku v práci na strane zamestnávateľa, pri existencii ktorej nie je zamestnanec povinný nastúpiť do práce. Výpoveď z pracovného pomeru po tom, čo zamestnanec primerane zareaguje na preukázateľnú šikanu zo strany zamestnávateľa, by mohla byť považovaná za výkon práv, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi (pričom žalobca v odvolaní výslovne argumentoval konaním žalovanej v rozpore s dobrými mravmi).

14. Dovolací súd musel dať za pravdu žalobcovi v tom, že odvolací súd sa uvedenými námietkami žalobcu v odôvodnení napadnutého rozsudku nezaoberal. Išlo pritom o námietky, ktoré žalobca z väčšej časti prezentoval už v konaní pred súdom prvej inštancie, avšak ani súd prvej inštancie sa s nimi v odôvodnení rozsudku dostatočne nevysporiadal, preto bolo povinnosťou dovolacieho súdu reagovať na tieto žalobcové námietky (§ 387 ods. 3 CSP). Súd prvej inštancie i odvolací súd sa sústredili na otázku, či mal žalobca nárok na dovolenku za obdobie od skoršieho skončenia pracovného pomeru do právoplatnosti rozsudku o jeho neplatnosti, avšak vôbec sa nezaoberali argumentáciou žalobcu, že za ním uvádzaných okolností (zmena miesta výkonu práce, šikanózne pridelovanie úloh, nevytvorenie vhodných podmienok na pracovisku) nemal vôbec povinnosť chodiť do práce (bez ohľadu na to, či mal alebo nemal nárok na dovolenku, resp. v akom rozsahu tento nárok mal).

15. K žalobcom tvrdenej šikane odvolací súd uviedol, že nebola preukázaná. Žalobca však k odvolaniu pripojil viacero listinných dôkazov, ku ktorým odvolací súd nezaujal žiadne stanovisko, okrem toho išlo o individuálny pracovnoprávny spor, teda spor s ochranou slabšej strany, kde súd prvej inštancie mohol vykonávať dôkazy k podstatným tvrdeniam žalobcu aj bez návrhu (§ 319 CSP).

16. Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd dospel k záveru, že odvolací súd v napadnutom rozsudku nezohľadnil vyššie citované východiská ochrany práva na spravodlivý proces, konkrétne tým, že sa nevysporiadal s vyššie uvedenými podstatnými odvolacími argumentmi žalobcu, preto jeho prístup pri rozhodovaní nemožno hodnotiť inak ako taký, ktorý odporuje obsahu základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, t. j. ako porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces. Preto bolo dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP nielen prípustné, ale aj dôvodné a bolo potrebné napadnutý rozsudok dovolacieho súdu zrušiť (§ 449 CSP) a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

17. V ďalšom konaní sa súd bude vecne zaoberať vyššie uvedenými námietkami žalobcu a vo veci opätovne rozhodne. V novom rozhodnutí rozhodne aj o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

18. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu je ustálená v tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v § 420 CSP, dovolaním napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť bez toho, aby sa dovolací súd zaoberal ďalšími dovolacími námietkami dovolateľa a správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie dovolacieho súdu (t. j. v tomto prípade námietkou dovolateľa o nesprávnom právnom posúdení veci v zmysle § 421 ods. 1 CSP). Totiž v prípade dôvodne namietanej vady zmätočnosti ide o procesnú nesprávnosť zásadného charakteru, pri ktorej je predčasné podrobiť napadnuté rozhodnutie meritornému dovolaciemu prieskumu z hľadiska právneho posúdenia veci (pozri rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/166/2017, 2Cdo/88/2017, 3Cdo/146/2018, 4Cdo/191/2018, 5Cdo/29/2016, 8Cdo/70/2017).

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.